

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1729)

οάν τραλλός. Πληνθήκη σε δρόμους άλλους, και πάλι ήμουσ εκεί, έξω απ' τὸ σπίτι της. Τὸ κλειστό, τὸ σωπηλό...

“Εργα πάλι, και βρέθηκα μέσ' σὰ δέντρα, τὼν μεγάλων κήπων. “Ὁ τι βασανιστήριο ήταν εκείνο! Σαρκικά άκουσα ένα γέλιο γυναικείο. Κάποιον ζευγάρι σιέχτηκα.

Τὰ δέντρα ταράχτηκαν, ένας φόροβος έγινε. Κι' άκουσα τὴ βουή νὰ τρέχει μέσ' σὰ δέντρα, νὰ τρέχει και ν' άπομακρύνεται, και μου φάνηκε σὰ νὰ μοῦζε ἀράβιαί τὴν εὐτυχία μου και τὴν έτρεξε, τὴν πήγαινε νὰ τὴ σβήσει μαζουά!

Ζαλισμένος, άρρωστος και παρατατώντας πήγα σὸ δωματίό μου και έπεσα σὸν κρεβάτι μου.

Κοιμήθηκα; Δέν ξέρω. Σὲ νάρκη ήλθα πέσει ίσως. Σαρκικά άκούω νὰ με φωνάζουν. ‘Ηταν ή φωνή της Ραρά.

— Κύριε Δίημο, πὸδ λεί άμα με εἶδε, σὲ παρακαλῶ πολὺ, μήν εἶδατε τὴν Άνθούλα; Μὰς έχει κλεισει έξω! Κάποιον πήγε τὸ παληκο- ρισσο, μήπως έχετε τὸ κλειδί τῆς σκάλας της ταράτσας; “Α, πολὺ καλά! Σὰς ευχαριστῶ πολὺ. Και συγγνώμη!

Τοὺς άνοίξα άπ' τὴν πόρτα τῆς σκάλας της ταράτσας και βγήκα. Τὸ άντρογίνο περιέμενε. Πίσω τους έστεκε ή δουλίτσα.

— Μὰ πὸδ πήγε αὐτή ή καταραμένη; ρώτησε ή Ραρά. — Δέν εἶχε τελειώσει ή φράσι της και άκουσα τὴν πόρτα τῆ σι- δερένια τοῦ κήπου.

— Θὰ ζήχατε της εἶπα. Και ήταν ἀλήθεια ή Άνθούλα, ντυμένη, στολισμένη. Άμα μὰς εἶδε τήσασε.

— Μὰ πὸδ ήσουνα μορφή, παλιοβρώμα! τῆς φώναξε ή Ραρά. Η Άνθούλα με τὰ τσολιτσικά μουά άρθωσε τὸ κεφάλι της και της εἶπε με ἀξιοπρέπεια:

— Κάνετε λάθος, κυρία, δέν εἶμαι παλιοβρώμα! Κείνη τὴ στιγμή πάλι άκούστηκε ή σιδερένια πόρτα ν' άνοίγη και σὲ λίγο ένα άλλο πρόσωπο παρουσιάστηκε. ‘Ὁ Τώνης!

— “Α! Έκανε ή Ραρά. Κάτι τρέχει έδῶ. Κάτι τρέχει έδῶ, παλη- κόρισσο...

‘Ὁ Τώνης, πὸuche σταθή άμα μὰς εἶδε, προχώρησε γρήγορα άπει- κρὸ σὴ Ραρά:

— Κυρία, της εἶπε, σὰς άπαγορεύω νὰ βρίζετε τὴν άρραβωνιασ- τική μου!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΛΟΛΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1716)

Σκύβω, σέρνομαι, κρύβομαι πίσω άπό μιά γέρικη έληά δίπλα στήν εισοδο τῆς εκκλησίας. Κανείς δέν με βλέπει...

“Όλος ὁ κόσμος έχει βγη πειά και νὸ φέρετρο βεῖνε στή μέση...

“Ανασηκωνομαι, λίγο και βλέπω... Ζαλίζουμαι... χάνω τὴν αἰσθησι της ζωής...

— Λολέττα! Λολέττα! φωνάζω και πέφτω κάτω άπ' τὴν ὀδόν, άπ' τὸν σπαργαμό... Κανείς δέν μ' άκουσε. Η ψαλμω- διες χάνονται για - σιγά...

Λολέττα... Λολέττα! ζαναλέω, και μόνον έγώ άκούω τὰ λόγια μου και τὴ φωνή μου πὸδ τνίγεται μέσα στουs λυγμουs μου...

Και όμως ναι! Θεέ μου! Ναι!.. Εἶνε ἀλήθεια! Φριχτή, φριχτή ἀλήθεια... Η Λολέττα δέν υπάρχει πειά!..

“Ετσι ετέλειωσε τὸ παλὸ γρόμάντισο της ζωής μου. Η Λολέττα τὸ άγνό, τὸ τρυφερό εκείνο πλάσμα της εὐτ- χλις μου, δέν μπόρεσε νὰ ζήση, και νὰ με ἰδῆ νὰ γυρίσω σὸ χωρίο...

Και ὕστερα άπό χρονία, ένα πένθιμο συννεφιασμένο δει- λινό, πήγα σὸν τάφο, της νὰ κλάψω... νὰ κλάψω...

Κι' εκεί επάνω σὸ φτωχὸ σταυρὸ της, μου φάνηκε πὸς ζουσα μιά χαμένη ζωή...

— Μιά ζωή πὸδ πέρασε μαζί με τὰ παιδικά μου χρονία... Πρὶν φύγω άπ' τὸ τάφο της γονάτισα άκόμα μιά φορα...

Και μὸδ φάνηκε πὸς μιά λευκή πεταλούδα πὸδ πτερυγίζει τριγύρω, άφησε μιά σιγαπή, γλυκειά φωνή:

— Πήγαινε Ζάκ!.. Πήγαινε σὸ καλό... “Όποτε και νὰ ζαναγυρίσης, θὰ σὲ περιέμενω!.. Φτωχή, καλή μου Λολέττα!..

A. BATTANCHON

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1721)

Τερέξα περιτρωμή.

— Σου δίνω τὴν καλύτερη άπόδειξι τοῦ έρωτος πὸδ πλημμύρισε πάλι ὄλη μου τὴν ψυχῆ, της απάντησε ὁ Ροβέρτος, τοῦ ὀπιου τὰ μά- τρια έλαμπαν πηδάω πάνω άπ' τὸ χάσμα πὸδ θὰ μὰς χορίζε πάντοτε και πὸδ τίποτε δέν θὰ μορφοῦσε τὸν γεμίση... Τὸ διασπημα εἶνε πολὺ λίγο άπό δῶ ὡς τὴ λαμρτόμο ν' έτσι ὡς ὅπου νὰ μου κόψουν τὸ κεφάλι θὰ μορφῶ νάχω σὸ μάτιο μου τὸ δαμα της ὀμορφιάς σου, και νὰ σκέρτρωμαι, τὴν παλιά μου άγάπη.

Και, παίρνοντας τὸ χέρι της Τερέξας, τὸ φίλησε με λαχάρα. “Επειτα άκοιούθησε τοὺς άλλους μελλοθανάτους σὸ κήρο πὸδ θὰ τοὺς μετέφερε σὸν τόπο της εκτελέσεως.

P. GINISTY

Ο ΥΠΟΔΕΚΑΝΕΑΣ ΠΟΥΑΡΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1741)

πτώμα ενός παιδιού!

“Η ανακρίσεις πὸδ έκανε ὁ λοχαγὸς απέδειξαν τρομαχτικά πρά- γματα. ‘Ὁ Πουαρό, ὁ ήλίθιος Πουαρό καθε πρωί... ψάφανε μερικά παι- διά και τὰ μαγείρευε για νὰ γλυτώση έτσι τὰ ζῶα πὸδ τὰ θεωρούσε, άνότερα άπό τοὺς ανθρωπῶτους. Οἱ κάτοικοι ὀμως τοῦ γερμανικού χω- ριοῦ τὸν ανακάλυψαν και τὸν κομμάτισαν για νὰ τὸν εκδικηθοῦν. Μ' αὐτὲς τῆς ανακρίσεις δέν τῆς έμαθαν ποτὲ οἱ στρατιωτες: “Όλοι νό- μισαν ὄτι ὁ Πουαρό εἶχε πέσει θύμα τοῦ καθήκοντος; κ' εξακολου- θούσαν νὰ τὸν θυμοινατι ὡς τὸν καλύτερο μάγερτα τοῦ 31ου συντάμα- τος, αὐτὸν τὸν τρομερὸ Πουαρό!

ZAN NTERBAA

ΞΟΦΑΛΟΓΙΑ

Κάνετε ὅσον ήμπορείτε οἰκονομία, έστο μικράς, άν δέν σὰς περι- οσεῖουν πολλά. Καταθέτετε αὐτὰς εἰς τὸ Ταμειετήριον της Έθνικής Τραπεζής. “Ετσι ασφαλίστες εντελῶς τὰ λεπτά σας και μαζί με τοὺς τόκους, σζημαρίζετε σιγά - σιγά ένα σεβαστὸν κεφάλαιο άπαραιτήτων διὰ τὰ γεράματα και διὰ κάθε εκτακτὴν άνάγκην της ζωής σας.

ΑΣΤΡΙΝΤ, Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ΠΟΥ Η ΜΟΙΡΑ ΦΘΟΝΗΣΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1736)

λαδὸς ελάτρευσε τὴ νεαρή γυναικία τοῦ διαδόχου του, πὸδ τὸν κατέ κτησε με τὴν καλοσύνη της, με τὴ φιλανθρωπία της και με τὴ φροντίδα πὸδ έδεχτηκε για τὴ ανακούφισι κάθε δυστυχίας. Κι' ὄ- ταν, πρὶν άπό ενάμισον χρόνὸ τὸ Βέλγιο στερηθήκη τὸν ήρωικό του βασιληά Άλβέρτο, άπό ένα ξαφνικό και τραγικό δυστύχημα, ή “Α- στριντε ανέβηκε μαζί με τὸν σύζυγό της σὸ θρόνο, περιστοιχημένη άπό τὴν άγάπη και τὴν άφοσίωσιν ὀκτώ εκατομμυρίων ανθρωπῶων.

Μὰ ή “Αστριντε δέν ήταν μόνον ευτυχημένη βασίλισσα κι' εὐτυ- χισμένη σύζυγος ‘Ηταν κι' ευτυχισμένη μητέρα. ‘Ὁ Θεὸς της χά ρισε τρία χαριτωμένα παιδάκια. “Ενα κοριτσάκι, τὸν πρώτο χρόνο μετὰ τὸ γάμο της, ένα άγόρακι, ὕστερα άπό τρία χρονία, τὸν μικρὸ διάδογο Μπωτανόγν, τὸν ὀπιου τὴ γέννησι πανηγύρισε τὸ Βέλγιο με ἀπερίγραπτο ενθουσιασμό, κι' ένα δεύτερο άγόρακι πὸδ γεννή- θηκε δυὸ μῆνες, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ήρωικού βασιληά Άλβέρτου και πὸδ γι' αὐτὸ τὸ λόγο πήρε τ' ὄνομά του.

Σὲ λίγους μῆνες ή εὐτυχία τοῦ Λεοπόλδου και της “Αστριντε θὰ συμπληρωνόταν με τὴ γέννησι κι' ενός τεταρτου παιδιου.

Μὰ ή φθονερή μοῖρα δέν τὸ θέλησε. Σ' ένα εξοχικό περίπατο στήν Έλβετία τὸ βασιλικὸ αὐτοκίνητο, πὸδ τὸ διηύθυνε ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς χτύπησε σ' ένα δέντρο, ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος πληγώθηκε και ή βασίλισσα έχασε τὴ ζωή της σὲ ήλικία εικοσιπεννέα ετών. Μετὰ τὸ θάνατο της δέν χάνεται μόνον μιά άπό τῆς πὸδ ὀμορφες, τῆς πὸδ νέες και τῆς πὸδ άγαπητῆς ήγεμονίδες της Ευρώπης. Χάνεται μιά άφοσιωμένη και λατρευτὴ σύζυγος, μιά τρυφερῆ μητέρα και μιά στοργικὴ κόρη, τὸ καμάρι τὸν γονεῶν της.

Υπάρχουν δυὸ άρχαίες παροιμίες. ‘Η μία λέει: “Φθονερὸν τὸ θεῖον. ‘Η άλλη λέει: “Ὀβς ὁ Θεὸς φιλεῖ, ἀποθνήσκουσι νέοι. Πὰ άραγε άπό τῆς δυὸ παροιμίες ίσχυει για τὴ βασίλισσα “Αστριντε, τὴν τόσο τυχερὴ σὴ ζωή της και τόσο άτυχη σὸ θάνατο της;